

EEN VOORBEELD.

Wet is meermalen opgemerkt, dat jonge dichters, als zij den Zangberg beginnen te beklimmen, meestal zich aanstonds willen verheffen tot vliegen en zweven. Ze zouden de wolken wel willen grijpen. Wat hoog en diep is, trekt hen aan en willen ze bezingen. Later wordt het anders en leeren zij verstaan, dat hoogdravendheid geen dichtkunst is, en eenvoud het kenmerk van het ware.

Tot mijn aangenaamste herinneringen behoort die aan den letterkundigen kring, welke jaren geleden wekelijks te mijnen huize vergaderde. Hij bestond uit mannen en vrouwen van verschillende leeftijd, maar één in smaak en liefde voor onze letterkunde. Zelden heb ik een vergadering met zooveel genoegen geleid. Ik geloof trouwens, dat het allen speet, toen staking onvermijdelijk werd. De leden, die tevens Timotheüs-lezers zijn, weten het.

Het gebeurde eens, dat een der leden, de heer B., een groothandelaar, die voor zijn zaken vaak reisde, op reis lust kreeg zijn hart dichtertlijk te luchten over ons ook door hem zeer geliefd kringetje. Hoe hij dit deed, is hier te zien.

*Aan het geacht letterlievend gezelschap
op de Bloemgracht.*

LETTERKOST.

't Is Donderdag,
Gauw aan den slag,
En stevig op je post!
Je bent dan licht wat eerder klaar.
Om acht uur is de schotel gaar;
Dan krijg je letterkost.

'k Sloeg vaak alreë,
Eén, twee, één twee,
Een enkel toontje aan;
Maar hier en daar was 't kreupeldicht:
Het jonge ongespierde wicht
Kon nog alleen niet gaan.

Mijn meester ried:
Verzuim hem niet,
En geef den knaap wat spijs;
't Waar jammer, ging het ventje dood,
Schaf hem een stevig stukje brood,
Dan houdt hij wel de wijs.

'k Laat in den steek
Nu ééns per week
Mijn monsters en mijn zaak;
En wijd me dan een oogenblik
Met lust en liefde en moed, met schik
Aan mijn verheven taak.

Dan plaagt mijn vrouw,
(O, huwlijks-trouw!)
„Vergeet je niets?... o, gunst,
Denk om je zeem en sponsendoos!...”
Natuurlijk maakt me dat niet boos,
Uit liefde voor de kunst!

Wij halen dan,
Zoo goed het kan,
De zinnen uit elkaar;
Een vers zelfs van De Genestet
Wordt in- en uit elkaar gezet:
Zóó wordt het ons dan klaar.

Wat lettervracht!
— Wie had gedacht...
Wie had het ooit gedroomd! —
Die letters van ons A B C
Zijn net één groote wonderzee,
Waar goed en kwaad uit stroomt.

Rhetorica
En logica,
Die wijzen ons den weg;
Die toonen mij
Heel knap en vrij,
Of 't goed is, wat ik zeg.

Geen nieuwe kunst
Komt in de gunst,
Wanneer ze „mooi” wil doen;
Of enkel vreemde dingen leert
En bij haar eigen knapheid zweert,
Gelijk het domme hoen.

Doch wat niet voedt,
Is ook niet goed;
Het ware trekt ons aan,
En alles wat *natuurlijk* is....
— Toch sparen wij ons ergernis,
Wat goed is, blijft bestaan.

P.S. Het mangelt mij hier
Aan blanco papier;
Is 't u geen bezwaar,
Dan zijn we al klaar:
Mij scheelt het geen zier.

B.

Door eenvoud, duidelijkheid en geestigheid kan dit stukke zeer zeker ten voorbeeld zijn. Daarom wordt het hier meegedeeld.

A. J. H.

MET DE NEDERLANDSCHE AMBULANCE
— NAAR HONGARIJE. —

Op bezoek.

Eind Januari. — Deze eerste, drukke en veelbewogen maand heeft ons ook een bezoek gebracht van *Gräfin Kuen-Hédervary* ¹⁾, de sympathieke presidente van de vrouwenvereniging van het Hongaarsche Roode Kruis. Zij kwam ons verwelkomen en allerlei practischen raad geven voor onzen arbeid in de Ambulance en ons optreden in Boedapest. Als afstammeling van een oud-Hongaarsch geslacht kent zij haar vaderland, zijn lichtzijde en zijn schaduwkant, dóór en dóór. En met groote dankbaarheid luisteren mijn zuster en ik naar ál wat onze lieve bezoekerster ons te zeggen heeft.

Zij bréngt ons ook iets, wat ons zeker niet minder van dienst zal zijn dan al haar gulden raadgevingen. Een boekje. Het „*Rote Kreuz*”-*Büchlein in 14 Sprachen*, uitgave van een Benedictijner monnik in Graz. Het is kort na het uitbreken van den oorlog verschenen, en, lieve gedachte, als *Weinachtsgabe* aan het Roode Kruis aangeboden.

Me dunkt, een heerlijk en onontbeerlijk boekje. Terecht zegt de verdienstelijke Benedictijner monnik in zijn voorrede:

Nur eines viertelstündigen Besuches im Lazarett — zumal im vielsprachigen Österreich — bedarf es, um zu sehen, dasz „Das Rote Kreuz-Büchlein in 14 Sprachen” einem dringenden Bedürfnis entsprungen ist. Der Besucher und besonders Pfleger und Pflegerinnen möchten ja doch den Verwundeten fragen, ob und wie sie ihm helfen können, möchten ihm ein Wort des Trostes und der Anerkennung, der Güte und Teilnahme sagen. Und wer das frohe Aufleuchten im Auge des fremdsprachigen Kriegers gesehen, wenn Laute der Muttersprache an sein überraschtes Ohr klingen, der wird das „Rote Kreuz”-Büchlein zum unzerrennlichen Gefährten seiner Besuche oder seines Pflegedienstes machen.

¹⁾ Spreek uit: Koe-en. Het is Hongaarsch, geen Duitsch.